

ΕΞΑΡΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΞΑΡΤΗΜΑΤΑ

Τό φαινόμενο των εξαρτήσεων έχει δύο πλευρές: Ἡ μία εἶναι ἡ φυσική ἐξάρτηση ἀπὸ τίς ἀνάγκες καὶ ἡ φυσιολογική κοινωνική - οικονομική ἀλληλεξάρτηση. Ἡ ἄλλη πλευρά, ἀφορᾷ σέ ἓνα πλέγμα παθολογικῶν εξαρτήσεων, πού ξεκινᾷ ἀπὸ τίς ψυχονοητικές ἐξαρτήσεις τῶν παθῶν καὶ ἐκτείνεται ὡς τὴν μαζική συστηματική χειραγώγηση, ἀπὸ ἄνομες πολιτικές καὶ οικονομικές ἐξουσίες.

Ἐδῶ θά μᾶς ἀπασχολήσει κυρίως ἡ προβληματική τοῦ τελευταίου σκέλους, γιατί συνδέεται ἄμεσα μέ τίς πρόσφατες ἐξελίξεις, στό σύνολο τῆς ἀνθρωπότητας.

Ὅπως ἐξάγεται ἀπὸ πλῆθος διαφορετικῶν ἐξελίξεων τὰ τελευταῖα χρόνια, ὁ στόχος εἶναι ἡ ἄμυνα σέ ὅλα τὰ πεδία: οικονομικό, κοινωνικό, ἔθνικό, ἀτομικό. Νά μὴν διαθέτει κανεῖς δικές του ἄμυνες, σέ κανένα συλλογικό ἢ ἀτομικό ἐπίπεδο, ἀλλά αὐτές νά παρέχονται ἀπὸ κράτη ἢ ἀπὸ ὑπερεθνικούς ὀργανισμούς κηδεμόνευσης καὶ ἐγγύησης τῆς πολιτικῆς προστασίας. Γιά αὐτό τόν λόγο, φαίνεται πῶς κάθε ἀνεξάρτητη ἄμυνα στό ἐξῆς, θά τιμωρεῖται ὡς διάπραξη ἀδικήματος.

Ἔτσι ἓνα φυσικό ἀγαθὸ ὅπως ἡ Ὑγεία, μετατρέπεται σέ ὑπερπλαῖσιο εὐρείας συναίνεσης τῆς ἀγέλης, ἡ ὁποία παραχωρεῖ τὴν ἐξατομικευμένη προστασία της, σέ μιὰ πολιτική, τεχνοκρατική καὶ οικονομική κάστα. Σέ αὐτό τό μοντέλο, ἡ πολιτική ἐξουσία ἀποκτᾷ τόν ρόλο τοῦ οὐδέτερου τάχα διαιτητῆ, ἐνός στημένου παιχνιδιοῦ!

Κάποιοι θά τό ὀνομάσουν, φασιστική κλιμάκωση τῆς Νέας Τάξης, ἀλλά οἱ πολλοὶ θά τό νομίζουν ὡς ἀναγκαῖα ἀσφάλεια. Ἄλλωστε πάντοτε στήν ἱστορία, οἱ «ἐπιτυχημένοι» ὀλοκληρωτισμοὶ ἦταν αὐτοὶ πού κέρδιζαν εὐρεῖα λαϊκή ἀποδοχή, στό ὄνομα μιᾶς ἐξασφάλισης, πρὶν ἐφαρμόσουν τὰ μισάνθρωπα σχέδιά τους.

Λένε πῶς ἡ ἀποικιοκρατία τῶν αὐτοκρατοριῶν ἀποτελεῖ παρελθόν.

Ὅμως σήμερα ἔχουμε νά κάνουμε μέ μιὰ προκεχωρημένη ἀποικιοποίηση στόν ἔσω ἄνθρωπο, ἀπὸ τὴν συνείδηση ὡς τὴν κυτταρική του δομή.

Ὁ πλήρης ἔλεγχος τῶν μαζῶν, τείνει νά ἐπιτευχθεῖ μέ δύο τρόπους: Ὁ ἓνας τρόπος, ἔχει νά κάνει μέ τὴν ἐπέκταση τοῦ μοντέλου τοῦ στρατοπέδου συγκέντρωσης σέ ὅλο τόν πλανήτη, χωρὶς κανέναν ὀργανωμένα οὐσιαστικό ἀντίλογο. Ὁ ἄλλος τρόπος, σχετίζεται μέ τὴ σμίκρυνση, μέ τό ἄδειασμα, μέ τὴν ἀποψίλωση ὅλου τοῦ ὑλικοῦ καὶ ἄυλου πλούτου, τόν ὁποῖο ἀνέπτυξαν οἱ ἄνθρωποι διαχρονικά, ἐν κοινωνία. Ἔτσι οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι, ρηχοί, φτωχοὶ καὶ ἄδαιοι, εἴμαστε ἔτοιμοι νά φοβηθοῦμε μήπως χάσουμε, τό ἄτοπο ἄτομό μας, τὴ θήκη μας πού πλέον δέν φέρει διαθήκη, τὴ ζωὴ πού φαντασιωνόμαστε ἀλλά δέν ζοῦμε.

Προετοιμάστηκε βέβαια μέ μεθοδικότητα ἡ σημερινὴ κατάσταση, μέσα ἀπὸ ἀτομιστικούς δικαιωματισμούς καὶ ἐλευθεριότητες. Μέσα ἀπὸ χιλιόμε-

τρα όρυγμάτων αποδόμησης, μπόρεσε νά κυλήσει ή άμορφη ρευστοποιήσή μας. Αποφιλώθηκαν συστηματικά, μία πρὸς μία οί άξιακές αναφορές, ὡστε χαομένοι καί χαοτικοί οί άνθρωποι, νά μήν μπορούμε νά συνέλθουμε ποτέ σέ κοινωνικό σῶμα, δυνάμενο νά ζυμώσει αντισώματα καί προοπτικές ενός πιό άληθοῦς βίου. Αὐτή άκριβῶς ή κατάργηση κάθε συλλογικής έννοιας, κάθε κοινωνικής όντότητας, άποτελεῖ τό κύριο χαρακτηριστικό γνώρισμα τοῦ μεταμοντέρνου μεταναζισμού.

Ἡ άμυντική δυνατότητα ενός φυσικοῦ ή κοινωνικοῦ οργανισμοῦ, δείχνει τό επίπεδο έσωτερικής ένότητας, συγκρότησης καί άρτιότητάς του. Δείχνει σέ ποιά θέση είναι νά αναδημιουργεῖ ζωή. Αντιθέτως, ή ύποδούλωσή του σέ αὐτονομημένα καί άδιαφανή κέντρα πού ρυθμίζουν μέ τεχνητά μέσα καί τρόπους, τή διάρχεια καί τήν ποιότητα τοῦ ζεῖν, καθιστᾶ τόν οργανισμό αὐτόν σέ έξάρτημα μιᾶς συμπεριφορικής, χημικῆς, γενετικῆς κλπ. μηχανικῆς.

Ἡ άλληλεξάρτηση εκπίπτει σέ τυρρανία σκέτης έξάρτησης, ή συμμετοχή καταντᾶ συμμόρφωση, ή δημοκρατία σύρεται άπό τήν δημο-κρατία. Οί άνθρωποι περιστέλλονται σέ παθητικούς μικρόκοσμούς οί όποιοι είναι πλήρως χειραγωγήσιμοι.

Σήμερα, βέβαια, κυριαρχεῖ ό ατομικός φόβος τῆς ζωῆς καί τῆς υγείας. Τί κρύβεται ὅμως, πίσω άπό αὐτόν τόν φόβο;

Μήπως τό γεγονός τῆς κατίσχυσης τοῦ ύπαρξιακοῦ μηδενισμοῦ; Τί άκριβῶς μᾶς συμβαίνει;

Ποιά δύναμη μέσα μας, διαστρέφει τήν ήλιοκεντρική μας έφεση, φυσική καί νοητή, σέ έξη πρὸς τίς μαῦρες τρύπες; Τί είναι αὐτό πού μετατρέπει στόν άνθρωπο, τό φυσικό καί τό φυσιολογικό σέ παθολογικό καί αὐτό σέ δευτέρα φύση;

Τί είναι αὐτό πού κάνει τόν σημερινό άνθρωπο νά είναι έτοιμος νά εκχωρήσει τήν άξιοπρέπεια καί τήν έλευθερία του, για ένα ὅποιο χρυσωμένο χάπι; Στή ζωή ὅπως ξερούμε, παίρνουμε ὅ,τι δίνουμε. Για τήν άκρίβεια, ή μερικότητα αὐτοῦ πού δίνουμε, επιστρέφει τήν ποιότητα τῆς ένέργειας, τό είδος τοῦ ὀλικοῦ πνεύματος αὐτοῦ πού λαμβάνουμε.

Αὐτό πού βλέπουμε ὡς μηδέν, ὡς μαύρη τρύπα στό κέντρο τῆς ζωῆς, είναι μιᾶ προβολή, πού γίνεται στή μαυρισμένη ὀθόνη τῆς συνείδησης. Τό μαῦρο στή συνείδηση, δέν είναι άλλο άπό τή σκιά τοῦ Ἄδη, ὅχι στό φθαρτό, πού ἔτσι καί άλλιῶς ύφίσταται, αλλά στό άφθαρτο μέρος τῆς ζωῆς.

Ἡ μετατροπή τοῦ ανθρώπου σέ ύποχείριο τοῦ Ἄδη, δείχνει μέ τόν πιό ξεκάθαρο τρόπο τήν καταγωγή τῶν μηχανισμῶν, πού άπεργάζονται τό μι-σάνθρωπο «σίριαλ κίλερ» τῆς Νέας Τάξης.

Τό αγαθό τῆς ζωῆς δίδεται δωρεάν, ή έξουσία τῆς αναίρεσῆς της πουλιέται πανάκριβα, στά σκοτεινά παζάρια τοῦ θανάτου. Αλλά ὅσες ὄψεις καί ἄν αλλάξει τό άπό καταβολῆς τοῦ κόσμου τούτου φίδι, θά προδίδεται άπό τό γεγονός πῶς φτύνει δηλητήριο. Τό κράτος του θά είναι πάντοτε τό σκαιο κράτος τῆς άπουσίας μας. Ὁ προαιώνιος πόθος του, ή ματαιίωση τῆς ανάστασῆς μας, νά μήν κριθοῦμε στό Φῶς.

Τό μέτρο τοῦ ανθρώπου είναι άμετρο, εἴτε στό φῶς, εἴτε στό σκότος.

Ποιός ὅμως, μπορεῖ νά μᾶς βγάλει άπό τό έρημοσκόταδο στή λιακάδα

τῆς ζωῆς;

Μήπως οἱ ἰδεολογίες πού χρεωκόπησαν καί οἱ ἀνιδεο-λογίες πού μᾶς χρεωκοποῦν τώρα;

Μᾶς λένε πώς πρέπει νά εἶναι κάτι νέο, δέν γίνεται λέει νά εἶναι ὁ Χριστός, «αὐτός εἶναι παλιός, ξεπερασμένος». Σέ τί ἀκριβῶς ξεπεράστηκε, στους λόγους ἢ στά ἔργα του; Ἐδῶ καί 2000 χρόνια, διαρκῶς ἐπαληθεύεται – ὥστε νά ἀληθεύει ὁ βίος μας– ὅταν στό μεταξύ διάστημα, πολλά καινοφανῆ φιλοσοφήματα, ἰδεολογήματα κ.ἄ. ἀνθρώπινα κατασκευάσματα, ἔχουν διαψευσθεῖ. Ἄρα ποιό τό παλιό καί ποιό τό νέο;

Μᾶς λένε, γιατί νά μὴν εἶναι καί ὁ Χριστός σας μιά ἀκόμα προβολή τῆς σκέψης, μιά αὐθυποβολή, ὅπως δείχνει νά συμβαίνει μέ ὅλες τίς θρησκείες;

Ἄπό ἕναν μακρὺ κατάλογο ἰσχυρῶν ἐπιχειρημάτων καί ἀποδείξεων, ἀρκεῖ νά ποῦμε ἕνα καί ἅς εἶναι τό λιγότερο ἰσχυρό, ὅπως: ὅτι δέν ὑφίσταται πολιτική χωρὶς ὄντολογικό ὑπόβαθρο καί ὄντολογία χωρὶς πολιτειακὴ πραγμάτωση.

Ἄς δοῦν, λοιπόν, Ποιόν εἶχαν στό κέντρο τοῦ πρώτου κοινωνικοῦ καί φιλειρηνικοῦ κράτους στόν κόσμο, τοῦ πρώτου κράτους πού κατήργησε τὴ δουλεία, τοῦ Βυζαντινοῦ, μέ ὄλο τό ἱστορικό βάθος χρόνου (καί μέ ὅλα τὰ ἀνθρωπογενῆ προβλήματα) καί ἅς τό συγκρίνουν μέ τὰ σημερινὰ κράτη, γιὰ πόσο καιρὸ ἀντέχουν νά εἶναι εἰρηνικά καί κοινωνιοκεντρικά, χωρὶς ξένους δούλους καί μέ ποιά ἀνταλλάγματα γιὰ τοὺς πολῖτες τους.

Μήπως ὅμως θά μᾶς σώσουν οἱ ταγοὶ τῆς πανθηρσκευτικῆς παγκοσμιοποίησης;

Πέρα ἀπὸ κάθε προκατάληψη καί διάθεση δαιμονοποίησης, ἅς μᾶς ποῦν τί ἀκριβῶς ἐννοοῦν ὅταν λένε πώς ὁ Θεός εἶναι ἕνας γιὰ ὅλους;

Γιατί πίσω ἀπὸ τὰ ὠραῖα καί τάχα αὐτονόητα λόγια, συχνὰ κρύβονται ἀλλότριες σκοπιμότητες. Πόση ἐννοιολογικὴ ἀφαίρεση ἔχει αὐτὴ ἡ διατύπωση καί τί πρακτικὰ σημαίνει; Μήπως ἀπηγεῖ στήν πολιτικὴ διατύπωση τῆς Νέας Τάξης, τοῦ ὅλοι εἴμαστε ἴδιοι; Ἄν δεχτοῦμε πώς εἴμαστε ἴδιοι, τί ἀξία ἔχει ἡ ζωὴ καί ἡ ψυχὴ τοῦ ἐνός; Προφανῶς καμμία. Ἄρα ποιᾶς ἀξίας κύριος καί θεός εἶναι αὐτός; Μιᾶς ἀνώνυμης, ἄμορφης καί ἀνευρης μάζας ἀνθρώπων; Πῶς θά τόν ἀποκαλοῦν; «Μέγα Ἀχταρμάν»; Ἄν δεχτοῦμε πώς εἴμαστε ἴδιοι, τότε τί καί ἂν θυσιαστοῦν μερικά δισεκατομμύρια ἀνθρώπινης βιόμαζας, γιὰ τὴν «ἀειφόρο ἀνάπτυξη»; Τί καί ἂν οἱ ὑπόλοιποι ἐξομοιωθοῦν μέ κλώνους; Ποῦ πάει τότε τό «κατ' εἰκόνα Θεοῦ», μοναδικό καί ἀνεπανάληπτο τοῦ κάθε προσώπου; Ἀφήσαμε τὴν θεολογία τῶν νηπτικῶν Πατέρων, πού ἔλεγαν πώς ὅσο ἀξίζει μιά ψυχὴ δέν ἀξίζει ὁ κόσμος ὅλος, γιὰ νά ξεπέσουμε σέ μιά θεοπαιξία προοριζόμενη μᾶλλον διὰ νηπίους; Εἶναι συνεχιστές τῶν Ἀποστόλων, αὐτοὶ πού θέλουν νά ἐπιβάλλουν αὐτά;

Σήμερα ἐπικρατεῖ τεράστια σύγχυση. Ἀκοῦμε συχνὰ γύρω μας μεταξὺ ἀστείου καί σοβαροῦ, ἀκόμα καί κατὰ τύποις χριστιανούς, νά ἀναμασᾶνε τὴν προπαγάνδα γιὰ τόν βαρετό, σχεδόν ἄδειο παράδεισο καί τὴν πολὺβουη κόλαση, θέλοντας νά δικαιολογήσουν τίς πράξεις τους, ὡς προσαρμοσμένες στή γενικὴ πραγματικότητα πού μᾶς περιβάλλει. Σάν νά μὴν ἔχουμε εὐθύνη, στή διαμόρφωση τῆς πραγματικότητας, σάν ἡ κρίση ἀπέναντι πρῶτα ἀπ'

ὅλα στὸν ἑαυτό μας, νὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τό πόσο φτηνοὶ μῖμοι τῶν ἄλλων εἴμαστε. Σὰν νὰ μὴν μᾶς εἶπαν ποτέ οἱ Πατέρες πὼς ὁ Παράδεισος, δέν εἶναι τόπος, ἀλλὰ τρόπος τῆς ὑπαρξῆς. Σὰν νὰ μὴν θέλουμε νὰ δεχτοῦμε τό ὀλοφάνερο τῆς κόλασης πού ζοῦμε ἀπὸ ἐδῶ, αὐτὴ τὴ θανατερὴ ἐπανάληψη τῶν ἴδιων συμπλεγμάτων καὶ φοβιῶν, τῶν ἴδιων προβολῶν, πού κάνουμε σέ ἀνθρώπους καὶ καταστάσεις, τῶν παθολογικῶν ἐξαρτήσεων, πού συνεχῶς ἀναπαράγουμε. Χωρὶς νὰ ἐρχόμαστε σέ σχέση ἰσότημη, ὥστε νὰ ζοῦμε τὴν κάθε στιγμὴ μοναδικά. Χωρὶς νὰ νιώθουμε τό κάθε τί πού γύρω καὶ μέσα μας συμβαίνει, χωρὶς νὰ ποθοῦμε νὰ μοιραστοῦμε τὴ χαρά.

Ὅμως ὁ Χριστὸς εἶναι παρὼν ἀνάμεσά μας, ὅταν Τόν καλοῦμε, νὰ μᾶς διδάξει στὴν κάθε στιγμὴ τὴ σχέση πού φέρνει κοινωνία, γιατί ὁ Ἴδιος βρῖσκεται σέ ἰσότημη Κοινωνία Προσώπων, **ἀσύγχυτη καὶ ἀδιαίρετη**. Ἐκεῖ μόνο μποροῦμε νὰ βροῦμε τό νόημα στὴ ζωὴ, τό Φῶς πού καίει τὰ ψεύδη τῶν παθολογικῶν ἐξαρτήσεων, τῶν κάθε λογῆς συγχύσεων καὶ διαιρέσεων, τῶν ἀντικοινωνικῶν μεθοδεύσεων, τῶν μισανθρωπικῶν σχεδίων.

Ἄν μποροῦμε σήμερα νὰ προτείνουμε ἀνθρωπολογικά ἕναν ἄλλο τρόπο ζωῆς καὶ σύστασης πολιτείας, εἶναι αὐτός ἀκριβῶς ὁ τρόπος πού μᾶς διδάσκει ὁ Χριστὸς ἀνά τοὺς αἰῶνες. Εἶναι ἡ ἀξία σχέσης, ἡ ὁποία ὅταν τέμνει κάθετα, ὅταν διαπερνᾶ τίς ποσοτικές ἀξίες τοῦ ὕλικου κόσμου, τίς μεταποιεῖ σέ ποιοτικές ἀξίες ζωῆς. Αὐτὸ εἶναι τό πάντοτε καινὸ μήνυμα, τό διαρκῶς ζητούμενο, ἀσκούμενο καὶ εὐφρόσυνο.

Θεμιστοκλῆς Σβορώνος
Ἡλεκτρολόγος

